

İstanbul'un eski bir sokağında, yaseminlerin gölgesinde küçük bir kahve dükkanı vardı. Zaman burada sanki durur gibiydi. Her sabah yaşlı Mehmet amca kendine bir fincan sert Türk kahvesi yapar, karşısına da bir fincan daha koyardı — onun için. Ayşe on beş yıldır gelmiyordu ama o hâlâ bekliyordu.

Gözlerini kapatır, kahvenin taze kokusunu içine çekerdi. O anda Ayşe'nin gülümsemesi, sesi, saçını kulak arkasına atışı canlanırdı gözünde. Bu kahvede sadece bir tat değil, geçmişe açılan bir kapı vardı. Her şeyi hatırlardı: ilk defa onu kahveye davet edişini, titreyen ellerini, onun bakışlarında kayboluşunu...

Kahve bir dakikada içilir, ama onunla hatırlananlar — en derin hatıralardır.